

Sygn. akt V.2 Ka 484/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Olga Nocoń

SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Roman Czarnacki

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2014 r.

sprawy:

M. M. /M./

syna J. i C.

ur. (...) w M. (Niemcy)

oskarżonego o przestępstwo z art. 222 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 3 marca 2014 r. sygn. akt VI K 805/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. S. kwotę

420,00 złotych (czteryście dwadzieścia złotych) oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 484/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 3 marca 2014r, sygn. akt II K 805/13, uznał oskarżonego M. M. za winnego tego, że w dniu 13 września 2013 roku w T., poprzez jednokrotne uderzenie dłonią w plecy,

naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszki Policji E. J. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 222 §1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 §2 kk Sąd orzekł względem oskarżonego M. M. tytułem środka karnego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej E. J. w kwocie 200 złotych.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 120 złotych oraz obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 90 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, jako w sposób oczywisty bezzasadna.

Wskazać należy, iż dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd miał na względzie całokształt zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i nie uchybił, którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Sąd I instancji wskazał w sposób szczegółowy, które dowody uznał za wiarygodne, a którym waloru tego odmówił i jakie były tego powody. Z tych też względów nie budzi zastrzeżeń Sądu II instancji dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wskazał dowody, na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Ustalając stan faktyczny zasadnie Sąd Rejonowy oparł się na zeznaniach świadków E. J. i J. G., albowiem zeznania tych osób są spójne, logicznie i wzajemnie się uzupełniają. Jednocześnie korespondują z dokumentacją sporządzoną i zgromadzoną zarówno na potrzeby sprawy karnej jak i sprawy o wykroczenie. Z zeznań wskazanych wyżej świadków wprost wynika, iż oskarżony uderzył pokrzywdzoną E. J., a nadto wskazali oni, iż porozumiewali się oni z oskarżonym w języku polskim i nie mieli z tym żadnego problemu. Zasadnie również Sąd Rejonowy dał wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom z dokumentów. Podkreślić należy, iż ich rzetelność i prawdziwość nie były kwestionowane przez żadną ze stron, jak również nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważały by wiarygodność tych dokumentów.

Jeżeli z kolei chodzi o wyjaśnienia oskarżonego M. M., to zasadnie Sąd nie dał im wiary w zakresie w jakim oskarżony kwestionował swoje sprawstwo. Wskazać należy, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie pozostają w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim z zeznaniami świadków E. J. i J. G..

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń. Sąd ten bowiem w sposób szczegółowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którym dowodom dał wiarę, a którym waloru wiarygodności odmówił i w jakim zakresie. Dokonując oceny zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy dokonał tego w sposób wnikliwy i rzetelny. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonana została z uwzględnieniem reguł określonych w treści art. 4 kpk i art. 7 kpk i 410 kpk, zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawiera również błędów, dlatego też nie sposób zarzucić braku wnikliwości czy też rzetelności rozważaniom Sądu Rejonowego nad zebranymi w sprawie dowodami. Nie przekroczył Sąd przy tym granic swobodnej oceny dowodów, a następnie swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego Sąd w przekonujący sposób uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Z tych też względów Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania Sądu Rejonowego co do oceny zebranych w niniejszej sprawie dowodów i ich ponowna analiza jest bezcelowa. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w pełni odpowiadają dyrektywom określonym treścią art. 424 §1 kpk, stąd też zarzut obrońcy oskarżonego, co do naruszenia tego przepisu jest chybiony.

Zdaniem Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego jest prawidłowa. Sąd I instancji szczegółowo wskazał, którym dowodom dał wiarę, a którym waloru wiarygodności odmówił i z jakich powodów. Dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem była wnikliwa i rzetelna. Wskazać należy, iż mając na względzie całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowy nie ulega wątpliwości, iż oskarżony dopuścili się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Słuszna jest również dokonana przez Sąd I instancji ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu. Mając na uwadze rodzaj i charakter naruszonych dóbr, motywację sprawcy i okoliczności popełnienia czynu, stopień ten jest niewątpliwie wysoki.

Odnosząc się do wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy również w tym zakresie podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd zasadnie miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę zarówno przemawiające na korzyść oskarżonego, takie jak młody wiek, jak również te przemawiające na jego niekorzyść, tj. wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia oskarżonego, a także jego dotychczasowa karalność i to za trzy przestępstwa podobne. Trzeba mieć również na uwadze zachowanie oskarżonego po popełnieniu zarzucanego mu czynu, tj. symulowanie przez niego, że nie włada językiem polskim, co w świetle zgromadzonego materiału jest oczywista nieprawdą.

Zgodzić się również należy z twierdzeniem Sądu Rejonowego, iż brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Jedyne bezwzględna kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, i pozwoli na uświadomienie sprawcy naganności jego postępowania. Należy bowiem mieć na uwadze dotychczasowy sposób życia oskarżonego i fakt, iż poprzednie jego skazania nie skłoniły go do zmiany jego zachowania i postawy wobec funkcjonariuszy publicznych.

Jednocześnie zasadnie Sąd orzekł tytułem środka karnego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej E. J. w kwocie 200 złotych – kwota ta z pewnością zrekompensuje pokrzywdzonej krzywdę spowodowaną działaniem oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku czy też do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Z tych też względów Sąd Okręgowy, nie podzielaając zarzutów stawianych w apelacji, utrzymał wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kk.